

måske, fordi det er sværere for Folketinget at foretage sig noget imod. Men et af de eksempler, som ikke har været nævnt, og som jeg finder det er vigtigt at få nævnt i debatten, er de regler, som giver repræsentanter for Europa-Kommissionen ret til uanmeldt og uden dommerkendelse at foretage ransagning af virksomheder for at kontrollere, om der indgås prisaftaler.

Det er selvfølgelig i medfør af konkurrence-reglerne i Traktaten, at Kommissionen har den ret, og repræsentanter for Kommissionen kan altså ikke blot trænge ind på dansk jord – for det er jo én ting – men også i en bolig, dvs. en erhvervsvirksomhed, og foretage ransagning kl. 8 om morgenen, uden at de behøver at forevise nogen form for dommerkendelse. Og det er jo også et område, hvor boligen – i den forstand, at en virksomhed også er en bolig – bliver krænk-

ket. Alt dette gøres selvfølgelig ud fra hensynet til almenvellet, og det er jo også derfor, der findes hjemmel i grundloven til overhovedet at foretage det, men for Dansk Folkeparti er det som sagt uacceptabelt, at udviklingen er gået så vidt.

Det er klart, at disse handlinger ikke kan foretages, uden at der er et flertal i Folketinget, der ønsker det, og vi må selvsagt acceptere, at der er flertal for, at man er gået så vidt, som man altså er på disse områder, og det må vi så tage til efterretning.

Men når man foretager den form for rådhedsinddragelse, som eksemplerne viser, er spørgsmålet naturligvis, hvornår der så er erstatning ifølge det, som Venstre også stiller forespørgslen om, nemlig grundlovens § 73.

Som jeg allerede har nævnt under de korte bemærkninger, er der nemlig for os at se ingen tvivl om, at det er utrolig svært for menigmand at få ret ved domstolene med hensyn til, at en lov strider mod grundlovens princip om boligens ukrænkelighed. Det er meget, meget vanskeligt, for ikke at sige umuligt. Hvis man kigger på retspraksis, viser det sig, at der skal usædvanlig meget til, før domstolene under henvisning til grundloven underkender en lov vedtaget i Folketinget.

Derfor bliver det afgørende naturligvis Folketingets egen holdning til, hvornår der skal betales erstatning, når der fra Folketingets side foretages inddragelse af folks rådighedsret over deres bolig eller ejendom.

Eksemplet med bræmmerne har været nævnt, og jeg skal endnu en gang sige, at det er Dansk Folkepartis opfattelse, at der i langt større

omfang end i dag bør gives erstatning, når Folketinget vedtager en lov om indskrænkelse af folks rådighedsret over deres ejendom. Det bør ikke være gratis for Folketingets flertal at vedtage sådanne love. Der bør følge penge med til dem, som det går ud over, dem, der bliver berørt, dem, der får indskrænket rådighedsretten over deres ejendom.

Man skal huske på, at det jo ikke blot er en indskrænkning af folks rådighedsret over deres ejendomme, der gør, at de eksempelvis ikke må dyrke noget på de 2 m-bræmmer, der ligger langs vandløbene. De skal jo samtidig stadig væk betale skat af den jord, som de ejer, selv om de ikke må benytte den på den måde, som oprindeligt var hensigten, da de erhvervede den pågældende jord.

Så der er mange ting at tage fat på, og det er Dansk Folkepartis håb, at regeringen i den redegørelse, som den nu får pålagt at komme med inden udgangen af 1996, vil forholde sig til nogle af disse grundpiller – og ikke således, som den har gjort det i dag, hvor den nærmest har forsvaret den måde, som politikken er blevet ført på indtil nu, men at den vil forholde sig til det ud fra disse konkrete eksempler på, at folk føler, at deres bolig bliver krænk, og ud fra spørgsmålet om, hvorvidt der ikke bør gives erstatning i langt større udstrækning, end tilfældet er i dag.

Og jeg vil sige til statsministeren, at jeg synes, den måde, statsministeren besvarede forespørgslen på, langtfra var tilstrækkelig i forhold til de store problemer, som mange i befolkningen føler der er på dette område.

Sammenholdt med, at hr. Martin Glerup undgik at besvare de konkrete spørgsmål, som blev rejst under debatten, giver det jo grundlag for at frygte, at der ikke kommer det store ud af den redegørelse, som regeringen skal komme med inden årets udgang.

Men vi håber som sagt alligevel – vi skal jo tro det bedste, indtil det modsatte er bevist – at regeringen vil komme med en redegørelse, som kan danne grundlag for noget brugbart, og som altså bygger på to helt overordnede synspunkter, nemlig for det første, at der generelt skal ske færre indgreb i folks råderet over privat ejendom, og for det andet, at der i højere grad skal gives erstatning, når der foretages indgreb ud fra hensynet til almenvellet.